

Temporada de pactes

La necessitat de pactes per governar la Generalitat i molts municipis del País Valencià provoca crispacions i fissures entre partits amics.

Les Corts Valencianes, acostumades a dotze anys de monòtona majoria socialista s'han vist sacsejades pels resultats de les darreres eleccions autonòmiques. Cap partit té la majoria absoluta tot i que el Partit Popular, que compta amb 42 diputats sobre 89, podrà assumir amb tranquil·litat la responsabilitat de govern. No obstant això, una teòrica unió dels regionalistes d'Unió Valenciana amb el PSOE i EU-Els Verds posaria en perill l'elecció d'Eduardo Zaplana, líder dels populars valencians, com a president de la Generalitat. Per a qualsevol altre partit conservador, un pacte amb les forces de l'esquerra estaria fora de tota consideració, però la manifesta indefinició ideològica d'Unió Valenciana li ha permès proferir tota mena d'amenaques contra el PP. Els regionalistes ja no tenen cap veu a l'Ajuntament de València, que ha passat a mans de la majoria absoluta del PP i han de forçar el protagonisme, encara que siga de manera melodramàtica, a les Corts Valencianes. Amb el rumor de fons, insistent i cada vegada més fort, del transvasament de regidors (Mayren Beneyto, Tárсило Piles) i diputats unionistes a les files del Partit Popular, Lizondo ha amenaçat amb la seua dimissió per tal d'afavorir un "pacte de progrés" amb PSOE i EU-Els Verds i no donar així la presidència a Zaplana. Per evitar aquest pacte només demana una compensació: vol la presiden-

Albert Pérez Ferré (dalt) reitera la voluntat dels socialistes de donar àrees de gestió a EU-Els Verds i UPV on es puga arribar a pactes, però ni els nacionalistes ni els de la coalició volen sentir-ne parlar. Baix, Enric Morera.

cia de la Generalitat. Els populars no volen sentir-ne parlar i han respost amb el silenci. Un silenci humiliant i una mica divertit que demostra que el temps corre al seu favor i que són ells els que tenen la paella pel mànec.

La pirueta del "pacte de progrés", amb la poca credibilitat que inspira, evidencia que els regionalistes no tenen tampoc alcaldies per forçar la col·laboració dels populars, només són decisius a Llíria i Catarroja, i que els líders del PP no estan disposats a cedir ni un mil·límetre en les seues aspiracions al poder.

L'esquerra, col·laboració necessària i problemàtica. El terreny municipal ha quedat com l'únic reducte on l'esquerra valenciana tindrà algun poder i això fa necessària la col·laboració entre forces que durant la passada legislatura han estat, en molts casos, enfrontades. El PSOE ha perdut la majoria absoluta en molts dels municipis mitjans on ha governat durant els últims quatre, vuit o, fins i tot, dotze anys, i necessitarà el suport d'Esquerra Unida-Els Verds en molts d'ells, i en alguns altres de la Unitat del Poble Valencià, per continuar governant. L'ambient pactista es va caldejar a principis de la setmana passada quan el diputat d'EU Pasqual Mollà va insinuar la possibilitat que en algun ajuntament, la seua coalició arribara a pactes amb el Partit Popular per desbancar el PSOE.

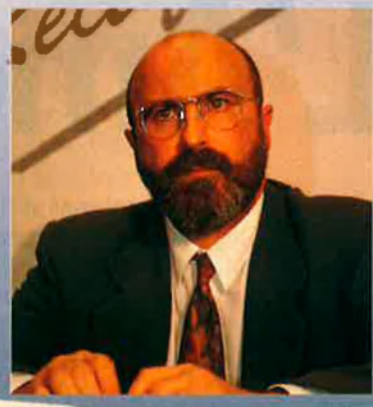
Per a Albert Pérez Ferré, secretari d'organització del PSOE valencià, "no hi haurà un pacte global entre les diferents forces, però sí que tenim clar que caldrà arribar a 'acords'

de progrés. Nosaltres estem disposats a votar la llista progressista més votada i esperem que això, per part d'EU-Els Verds i UPV, siga recíproc". Però ni els nacionalistes ni els esquerra-neoecologistes ho tenen tan clar. Segons Manuel Pedrazas, responsable de campanya d'EU-Els Verds: "On el PSOE tinga la llista més votada i no calga el nostre suport per assegurar l'alcaldia, no els votarem. Tampoc volem assumir competències en ajuntaments socialistes; però no donarem alcaldies al PP. Albert Taberner ja va desmentir ràpidament l'equívoc. "El punt candent és què farem en aquells pobles on el nostre suport siga necessari per assegurar una alcaldia d'esquerres. Ho estudiarem cas per cas, i ja en parlarem la pròxima setmana". Enric Morera defineix així l'estratègia dels nacionalistes d'UPV: "Nosaltres tampoc volem parlar de pactes globals. Allà on tinguem la majoria estem disposats a governar i gestionar. Hem demostrat que ho hem fet bé allà on hem governat i hem pujat de vots. En els altres ajuntaments donarem suport, quan calga, a partits progressistes, però no accedirem a àrees de gestió perquè, entre altres coses, això té un gran cost electoral ja que la gent atribueix el que hem fet a la gestió de l'alcalde. La UPV exigirà a canvi del seu suport la delegació de competències per part dels alcaldes als plens, que farà més participatiu el govern municipal".

El debat és bàsicament aquest: l'experiència política demostra que en els pactes, els partits en minoria acaben desapareixent assimilats pels que tenen més competències de govern. Els exemples són molts, UPV ha perdut regidors a Gandia després de donar el suport al PSOE, i UV s'ha vist reduïda al paper d'oposició a l'Ajuntament de València. Però, per l'altra banda, els partits tenen gran dificultat a explicar al seu electorat per-

Albert Taberner, a la dreta, va tallar ràpidament les insinuacions de Pasqual Mollà, a l'esquerra, sobre possibles pactes entre EU i el PP: "Ho estudiarem cas per cas."

què no donen suport a altres forces "amigues", progressistes o de dretes per evitar una victòria de l'"altre bàndol".

Això fa difícil establir aliances que, a més, es veuen pertorbades en els nivells locals per l'existència de dissensions personals en els partits que fan de cada municipi un complicat entramat d'interessos. A Alzira, per exemple, la presència del Partit Socialista Independent de Francesc Blasco, escindit per problemes político-familiars del PSOE, fa impossible un pacte progressista, ja que Blasco prefereix pactar amb el PP abans que unir-se als que l'expulsaren del govern municipal. Sueca és també un altre exemple de cas particular ja que hi conviuen dues forces que abans anaren juntes: Esquerra Progressista Independent del País Valencià, amb quatre regidors, i Esquerra Unida, amb un; els enfrontaments personals potser dificulten el que hauria de ser, sobre el paper, una entesa fàcil.

Així doncs, amb la Generalitat controlada i la majoria absoluta a Castelló València i Alacant, només el Partit Popular té garantida una àmplia possibilitat de gestió i promoció pública. Mentre Unió Valenciana es debat entre la fugida en massa i la polèmica contínua, PSOE, EU-Els Verds i UPV els vigilen amb màscara cordial per traure el major profit publicitari, pensant ja en el 99, de la seua quota municipal.

Jordi Sebastià